

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2021/1184

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE

voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2021/1184 van:

A., wonende in B., appellant, klager in eerste aanleg,

hierna: klager,

tegen

C., arts, werkzaam in D., verweerder in beide instanties,

hierna: de arts.

1. Procesverloop

Klager heeft op 8 januari 2021 bij het Regionaal Tuchtcollege in Groningen een klacht ingediend tegen de arts. Dat College heeft de klacht in zijn beslissing van 1 november 2021 onder nummer G2021/03 kennelijk ongegrond verklaard.

Klager heeft tegen die beslissing beroep ingesteld. Van de arts is in beroep geen verweerschrift ontvangen.

De zaak is in beroep behandeld op de zitting van 7 september 2022. Klager en de arts zijn beiden op zitting verschenen. Partijen hebben hun standpunten tijdens de zitting verder toegelicht.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

“3. De feiten

Op grond van de stukken dient, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, van het volgende te worden uitgegaan.

Klager was in het bezit van een handaangedreven fiets, die hij rond 2005 in het kader van de Wmo had verkregen. In 2019 heeft hij bij de gemeente een nieuwe fiets aangevraagd, deze keer met elektrische trapondersteuning. Als gevolg van veroudering en het daarmee gepaard gaande krachtverlies meende klager daarbij baat te hebben.

Namens de gemeente is beklagde bij klager thuis geweest. Beklagde heeft een rapport uitgebracht d.d. 11 oktober 2019. Het rapport vermeldt onder meer (geciteerd inclusief eventuele tikfouten):

“Analyse: Het betreft een 72-jarige man, die werd gezien om te bepalen in welke mate er een indicatie is voor trapondersteuning op een driewiel fiets met handbediening. Op basis van eigen onderzoeksbevindingen, namelijk anamnese en stel ik vast dat er sprake is van een orthopedische aandoening van de rechterknie. Er zijn geen andere aandoeningen vastgesteld die van invloed zijn op de onderhavige beoordeling. [...] Er zijn geen beperkingen ten aanzien van armen en handen. Op basis hiervan acht ik betrokkene in staat om zonder trapondersteuning de driewiel fiets met de handen te bedienen. Antirevaliderende werking. Het verstrekken van elektrische trapondersteuning kan een afhankelijkheidssituatie creëren die antirevaliderend werkt.

Er is daarom geen medische indicatie voor het verstrekken van de gewenste voorziening.”

4. De klacht

Klager verwijt beklagde - samengevat - dat hij onvoldoende duidelijk heeft gemaakt wie hij was, geen verzekeringsgeneeskundige is en zich desondanks een oordeel over zijn situatie heeft gevormd. Beklaagde heeft daarbij geen lichamelijk onderzoek verricht. Het onderzoek bestond uit een gesprek. Beklaagde heeft bovendien geen aandacht gegeven aan klagers lichamelijke conditie. Klager stelt dat hij zonder ondersteuning geen gemiddelde brug meer kan opkomen. Beklaagde heeft ten onrechte gesteld dat het goed voor klagers revalidatie zou zijn om zijn armen te blijven gebruiken. Klager acht het opmerkelijk dat beklagde van oordeel was dat hij nog revalidatie nodig had voor een ingreep die al in 1954 had plaatsgevonden.

5. Het standpunt van beklagde

Beklaagde voert -samengevat- aan dat hij basisarts is met langjarige relevante ervaring in de sociale geneeskunde. Hij heeft zich niet voorgedaan als verzekeringsgeneeskundige. Het is ook niet vereist dat de beoordeling plaatsvindt door een verzekeringsgeneeskundige. Tijdens het bezoek aan klager werd duidelijk dat het ging om beenklachten. Voor de beoordeling van de aangevraagde trapondersteuning waren echter de arm- en handfunctie van belang. Beklaagde heeft klager uitgelegd dat het ging om ziekte en gebrek en niet om de fysiologie. Klager had geen aandoening aan handen en armen. Leeftijd en veroudering zijn niet relevant. De opmerking van beklagde over revalidatie betroffen niet zijn been, maar het behoud van de kracht in armen en handen.

6. De overwegingen van het college

6.1 Het college wijst er allereerst op, dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwaame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

6.2 Uit het verslag van het mondelinge vooronderzoek blijkt dat klager beklagde niet verwijt dat hij geen verzekeringsarts is. Hij heeft verduidelijkt dat dit klachtonderdeel de gemeente betreft. Het college overweegt dat dit klachtonderdeel geen verdere bespreking en beslissing behoeft, nu de gemeente geen partij in deze procedure is.

6.3 De klacht dat beklagde onvoldoende duidelijk heeft gemaakt wie hij was, treft geen doel. Dat klager bekend was met één voorletter van beklagde en beklagde met meer voorletters in het BIG-register staat, vormt redelijkerwijs geen basis voor de conclusie dat beklagde zich van een “alias” bediende.

6.4 De kern van het verwijt dat klager aan beklagde maakt is dat deze geen rekening heeft gehouden met het krachtverlies in zijn armen en handen als gevolg van veroudering. Het college merkt daarover op dat klager niet betwist beklagdes constatering dat klager geen aandoening heeft aan armen en handen. In deze casus kan daarom niet op goede grond worden gezegd dat beklagde klager lichamelijk had moeten onderzoeken.

6.5 Wat betreft de “revalidatie” die beklagde heeft benoemd merkt het college op dat deze term voor klager wellicht verwarrend was, omdat deze meende dat beklagde het over de benen had. Beklaagde doelde echter feitelijk op het behoud van de kracht in de armen en handen. Het college vindt daarin geen reden beklagde

op dit punt een tuchtrechtelijk verwijt te maken.

6.6 Klager heeft voorts nog een beroep gedaan op de Wmo. Volgens hem heeft hij recht op een maatwerkvoorziening voor zover hij “niet op eigen kracht” zelfredzaam is of in de samenleving kan participeren. Het college merkt daarover op dat beklaagde in zijn advies de interpretatie hanteert dat een maatwerkvoorziening wordt getroffen ter compensatie van “beperkingen” in de zin van “aandoeningen”. De juiste interpretatie van de Wmo is uiteindelijk aan de bestuursrechter en niet aan het tuchtcollege. Het tuchtcollege toetst in het kader van deze procedure of beklaagde een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt omdat een redelijk handelend beroepsgenoot deze interpretatie niet zou mogen volgen. Er zijn het tuchtcollege geen redenen gebleken die tot dat oordeel zouden kunnen leiden.

6.7 Het college komt tot de slotsom dat de klacht in zijn geheel kennelijk ongegrond is.”

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals deze zijn vastgesteld door het Regionaal Tuchtcollege en hiervoor onder “3. De feiten” zijn weergegeven.

4. Beoordeling van het beroep

4.1 Klager is het niet eens met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Hij wil met zijn beroep de zaak door het Centraal Tuchtcollege opnieuw laten beoordelen.

4.2 De arts heeft in beroep tijdens de zitting verweer gevoerd. Hij verzoekt het Centraal Tuchtcollege het beroep van klager te verwerpen.

Het beroep van klager slaagt niet

4.3 In beroep zijn de schriftelijke klachten over het beroepsmatig handelen van de arts nog een keer aan de tuchtrechter ter beoordeling voorgelegd. Het door het Regionaal Tuchtcollege gevormde zaaksdossier is aan het Centraal Tuchtcollege gestuurd. Het Centraal Tuchtcollege heeft kennisgenomen van de inhoud van die in eerste aanleg geformuleerde klachten en het daarover in eerste aanleg door partijen schriftelijk gevoerde debat.

4.4 In beroep is het debat door partijen schriftelijk nog een keer gevoerd, waarbij door ieder van hen standpunten zijn ingenomen naar aanleiding van de door het Regionaal Tuchtcollege vastgestelde feiten en de door dat College gegeven beschouwingen en beslissingen. Tijdens de mondelinge behandeling op 7 september 2022 hebben partijen hun standpunten nader toegelicht.

4.5 De behandeling in beroep heeft het Centraal Tuchtcollege niet geleid tot de vaststelling van andere feiten en tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het College in eerste aanleg. Dit betekent dat het beroep zal worden verworpen.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep.

Deze beslissing is gegeven door: S.M. Evers, voorzitter;

Y. Buruma en E.F. Lagerwerf-Vergunst, leden juristen en W.A. Faas en E.H.

Groenewegen, leden beroepsgenoten en M.D. Barendrecht-Deelen, secretaris.

Uitgesproken ter openbare terechtzitting van 28 september 2022.

Voorzitter w.g. Secretaris w.g.